

*Sygn. akt XVII Ka 820/16*

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVII Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Siwierski

Sędziowie: SO Sławomir Olejnik (spr.)

WSG del. do SO Przemysław Suszczewicz

Protokolant: st. prot. sąd. Karolina Tomiak

przy udziale oskarżyciela prywatnego J. B.

po rozpoznaniu w dniu 02 grudnia 2016 r.

sprawy **F. Z. (1)**

oskarżonego z art. 157 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 18 kwietnia 2016 r. – sygn. akt VI K 923/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżyciela prywatnego J. B. na rzecz oskarżonego F. Z. (1) kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;
3. kosztami postępowania odwoławczego obciąża oskarżyciela prywatnego.

Przemysław Suszczewicz Sławomir Siwierski Sławomir Olejnik

## UZASADNIENIE

F. Z. (1) został oskarżony o to, że w dniu 1 września 2015 r. około godz. 9:30 w P., na parkingu przed Szkołą Podstawową nr (...) spowodował u J. B. naruszenia czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni w szczególności spowodował on obrażenia zewnętrzne w postaci: sińca barwy bladoczerwonej w nadbrzuszu prawym w linii pachowej przedniej średnicy 4 cm, powierzchniowe otarcie naskórka po stronie przyśrodkowej powierzchni tylnej nadgarstka prawego średnicy 1 cm, na powierzchni przednio przyśrodkowej kolana prawego dwa powierzchniowe otarcia naskórka średnicy 1,5 cm każde oraz powierzchniowe otarcie naskórka a w jego rzucie obrzęk tkanek miękkich średnicy 4 cm na powierzchni przedniej podudzia prawego tuż poniżej guzowatości piszczeli, tj. o popełnienie czynu z art. 157 § 2 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 18 kwietnia 2016 r, sygn. akt VI K 923/15 oskarżonego F. Z. (1) uznano za sprawcę tego, że w dniu 1 września 2015 r. około godz. 9:30 w P., na parkingu przed Szkołą Podstawową nr (...) spowodował u J. B. naruszenia czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni tj. obrażenia zewnętrzne w postaci: sińca barwy bladoczerwonej w nadbrzuszu prawym w linii

pachowej przedniej średnicy 4 cm, powierzchniowe otarcie naskórka po stronie przyśrodkowej powierzchni tylnej nadgarstka prawego średnicy 1 cm, na powierzchni przednio przyśrodkowej kolana prawego dwa powierzchniowe otarcia naskórka średnicy 1,5 cm każde oraz powierzchniowe otarcie naskórka a w jego rzucie obrzęk tkanek miękkich średnicy 4 cm na powierzchni przedniej podudzia prawego tuż poniżej guzowatości piszczeli tj. czynu z art. 157 § 2 k.k., przy czym przyjęto, że czynu tego dopuścił się w warunkach obrony koniecznej opisanej w art. 25 § 1 k.k. odpierając bezpośredni i bezprawny zamach J. B. na A. G. i w związku z tym na podstawie art. 25 § 1 k.k. oskarżonego uniewinniono. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócono oskarżycielowi prywatnemu płyty CD znajdujące się na k. 68 i 102 a akt. Z kolei na podstawie art. 632 ust. 1 k.p.k. kosztami postępowania obciążono oskarżyciela prywatnego.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone w całości na niekorzyść oskarżonego przez oskarżyciela posiłkowego (k. 133-138).

### **Sąd Okręgowy zważył co następuje:**

Apelacja oskarżyciela posiłkowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew stanowisku skarżącego uznać należy, iż Sąd I Instancji na podstawie zebranego i wszechstronnie ocenionego materiału dowodowego poczynił trafne ustalenia faktyczne, zgodne z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Wyrazem sędziowskiego przekonania w wymienionej kwestii pozostaje uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy szczegółowo ustosunkował się do każdego z dowodów wskazując, które z faktów uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach oraz dłaczego nie uznał dowodów przeciwnych. W oparciu o tak ustalony stan faktyczny wydano właściwe rozstrzygnięcie. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełniało przy tym wszystkie wymagania określone w art. 424 k.p.k., co umożliwiało jego kontrolę instancyjną. Sąd Okręgowy nie dopatrył się też występowania w sprawie bezwzględnych podstaw odwoławczych.

Wbrew stanowisku apelującego, zebrany materiał dowodowy nie pozostawiał wątpliwości co do tego, że Sąd Rejonowy w sposób właściwy ocenił działanie oskarżonego na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego.

Otóż w ocenie Sądu Okręgowego lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku w żaden sposób nie prowadzi do podobnych wniosków, albowiem Sąd I instancji w sposób obszerny wskazał jaki materiał dowodowy zasługiwał na uznanie za wiarygodny, a także jakim dowodom nie można była przyznać tego przymiotu, co dokonywał między innymi przez pryzmat wyjaśnień oskarżonego, chociażby w kontekście oceny zeznań pokrzywdzonego oraz pozostałych świadków występujących w sprawie.

Niewątpliwie Sąd I instancji, zdaniem Sądu Okręgowego, dokonał wnikliwej analizy wyjaśnień oskarżonego F. Z. (1). Z wywodami w tym zakresie należy się zgodzić w pełni i nie ma potrzeby ponownego szczegółowego czynienia takiej oceny, sprowadzałaby się ona bowiem do powielenia argumentacji Sądu meriti. Oskarżyciel posiłkowy zaś nie przedstawił okoliczności, które skutecznie mogłyby podważyć owo rozumowanie Sądu I instancji.

Należy w dalszej kolejności wskazać, iż zdaniem Sądu II instancji, nie ma racji apelujący kwestionując ocenę zeznań J. B., A. G. i A. Z., poczynioną przez Sąd Rejonowy. Owa ocena zasługuje na pełne poparcie, nie ma zatem potrzeby czynienia w tym zakresie ponownych szczegółowych rozważań, sprowadzałoby się to bowiem do powielenia wywodów Sądu Rejonowego. Apelujący zaś nie zaprezentował argumentacji, która sprawiłaby, iż należałoby zweryfikować rozumowanie Sądu I instancji. Należy zatem w tej materii odesłać do stosownej argumentacji wskazanej w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Przede wszystkim należy zaznaczyć, iż przekaz oskarżonego jest spójny z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym. W szczególności relacja F. Z. (1) koresponduje chociażby w dużej mierze z zeznaniami A. Z., w zakresie tych zdarzeń i okoliczności, o których wspomniany wyżej świadek posiadała wiedzę.

Oczywistym jest przy tym, iż ocena zeznań osób powiązanych w jakikolwiek sposób z podsądną czy osobą pokrzywdzoną przestępstwem (czy to w aspekcie pozytywnych relacji czy też negatywnych) winna być dokonana ze szczególną wnikliwością, jednakże nie sposób przyjąć, by bliskie więzi łączące oskarżonego ze świadkiem A. Z. – żoną, same przez się dyskwalifikowały ich wypowiedzi z punktu widzenia ich wiarygodności. Należy również zauważyć, iż A. Z. nie jest w żaden sposób skonfliktowana z oskarżonym.

W tym miejscu należy również zauważyć, tytułem podkreślenia, iż jak wskazuje się w judykaturze, nie wolno a priori oceniać jako niewiarygodnych zeznań pokrzywdzonego, choćby był zainteresowany wynikiem postępowania. Tak samo nie należy oceniać zeznań świadków -powiązanych osobiście z pokrzywdzonym - istotą oceny dowodów jest bowiem ich treść, a nie pochodzenie (przykładowo w wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11 lipca 2013 r. II AKa 81/13, LEX nr 1363328).

Apelujący ma oczywiście prawo do własnej oceny materiału dowodowego, nie oznacza to jednak automatycznie wadliwości oceny sądowej. Wręcz przeciwnie, skuteczne zanegowanie ustaleń sądowych możliwe jest jedynie wówczas, gdy apelujący wykaże jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd I instancji w przeprowadzonej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Zarzut ten jest słuszny zwłaszcza wówczas, gdy oceny i wnioski wyprowadzone przez Sąd orzekający nie odpowiadają regułom logicznego rozumowania, czego jednakże nie sposób stwierdzić na gruncie przedmiotowej sprawy.

Ponadto godzi się zauważyć, w kontekście podnoszonych przez skarżącego zarzutów, iż na uznanie za wiarygodne należało uznać zeznania świadka A. G., które zostały złożone przed Sądem I instancji, albowiem korespondują one z wyjaśnieniami oskarżonego oraz A. Z..

Natomiast budzą zastrzeżenia i poważne wątpliwości zeznania tegoż świadka złożone w toku rozprawy apelacyjnej, a także treść dołączonego do apelacji oświadczenia podpisanego przez wspomnianą osobę.

Mianowicie w ocenie Sądu Okręgowego, na przymiot wiary zasługiwała pierwsza przedstawiona przez A. G. wersja zdarzeń, natomiast zeznania złożone przed Sądem II instancji należało ocenić jako wsparcie w dużej mierze niewiarygodnych zeznań pokrzywdzonego, nadto - jak już wcześniej wspomniano - nie znajdujące odzwierciedlenia w wiarygodnej relacji oskarżonego oraz A. Z., jak i pierwszych zeznaniach omawianego świadka, które były zbieżne z relacjami tychże osób.

Dlatego mało przekonujące okazały się oświadczenia świadka, która wprawdzie podtrzymała na rozprawie apelacyjnej w dniu 2 grudnia 2016 r. swoje wcześniejsze zeznania, ale jednocześnie zaznaczyła, iż inna jest jej ocena zdarzenia z dnia 1 września 2015 r. Za odrzuceniem wersji zdarzenia przedstawionej w toku postępowania odwoławczego przemawia przede wszystkim radykalna zmiana zeznań przez A. G., która nakazuje z rezerwą podchodzić do szczerości jej późniejszej relacji, którą nota bene złożyła po stosunkowo długim czasie od zdarzenia. Stąd omawiany fragment zeznań A. G. należało potraktować jako obraną strategię procesową, mającą na celu wsparcie wersji zdarzenia przedstawianej przez oskarżyciela posiłkowego, zwłaszcza w świetle zeznań A. G. przed Sądem Rejonowym, w których wskazała między innymi, że J. B. namawiał ją, żeby złożyła w sprawie fałszywe zeznania, w których miała wskazać, iż nie wie dlaczego F. Z. (1) rzucił się na niego, a wtedy on miał powiedzieć ich synowi, że nie jest zła bo wcześniej w ten sposób manipulował dzieckiem.

Z wyżej wymienionych względów w ocenie Sądu II instancji apelujący odnosząc się do dokonanej przez Sąd I instancji oceny wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków nie wykazał braku logiki w rozumowaniu Sądu Rejonowego, nie uwzględnił przez tenże Sąd wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Uznając zatem, że takowych nieprawidłowości nie wykazano, poprzestając na zaprezentowaniu oceny własnej, nie popartej przy tym żadnymi rzeczowymi argumentami, nie sposób uznać, że rzeczywiście Sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu tego zaskarżonego orzeczenia obrazy prawa procesowego we wskazanym przez apelującego zakresie.

Dokonując podsumowania należy wskazać, iż poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne zostały oparte na prawidłowo ocenionych dowodach, a zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiadała wskazaniom prawidłowego, logicznego rozumowania.

Podsumowując powyższe należy uznać, iż przeprowadzając analizę materiału dowodowego Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędów, które mogłyby rzutować na treść zapadłego rozstrzygnięcia – w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji odniósł się do całości dowodów oceniając je w sposób jak najbardziej prawidłowy, zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, odnosząc się do całokształtu ujawnionych okoliczności sprawy.

Na podstawie tej analizy właściwie oceniono zgromadzony materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia oskarżonego oraz A. Z. i pierwsze zeznania A. G., które zasadnie uznano za przekonujące, a w konsekwencji zasługujące na przyznanie im przymiotu wiarygodności, tworzy on spójną, rzeczową i logiczną całość, pozwalającą na jednoznaczne odtworzenie przebiegu wydarzeń i ocenę postępowania oskarżonego.

Co więcej, należy podkreślić, iż jak zasadnie zauważa się w orzecznictwie, skuteczne podniesienie pod adresem sądu odwoławczego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. możliwe jest, co do zasady, wówczas gdy sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia sądu I instancji lub też nowe ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2016 r., V KK 198/16, LEX nr 2148661).

Prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów przełożyła się na trafną rekonstrukcję wydarzeń. Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia co do działania oskarżonego nie nosiły znamion twierdzeń gołosłownych, a co za tym idzie – arbitralnych.

Należy zaznaczyć, że można stwierdzić, iż Sąd I instancji dopuściłby się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiadałaby prawidłowości logicznego rozumowania. Nie może to jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (SN I KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58).

Jak wskazują przedstawione przez Sąd Odwoławczy rozważania, dokonane przez Sąd I instancji ustalenia są prawidłowe, zaś odmienne twierdzenia apelującego sprowadzają się do polemizowania ze stanowiskiem Sądu Rejonowego i to polemizowania w oparciu o kwestie potraktowane wybiórczo, w oderwaniu od całokształtu zaistniałych okoliczności i dlatego nie mogły odnieść zamierzonego rezultatu.

Podzielić należało zarazem ocenę prawną zachowania oskarżonego, dokonaną przez Sąd I instancji. Z ustaleń poczynionych w rozpoznawanej sprawie jednoznacznie wynikało, że w dniu 1 września 2015 r. około godz. 9:30 w P., na parkingu przed Szkołą Podstawową nr (...) spowodował u J. B. naruszenia czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni tj. obrażenia zewnętrzne w postaci: sińca barwy bladoczerwonej w nadbrzuchu prawym w linii pachowej przedniej średnicy 4 cm, powierzchniowe otarcie naskórka po stronie przyśrodkowej powierzchni tylnej nadgarstka prawego średnicy 1 cm, na powierzchni przednio przyśrodkowej kolana prawego dwa powierzchniowe otarcia naskórka średnicy 1,5 cm każde oraz powierzchniowe otarcie naskórka a w jego rzucie obrzęk tkanek miękkich średnicy 4 cm na powierzchni przedniej podudzia prawego tuż poniżej guzowatości piszczeli tj. czynu z art. 157 § 2 k.k., przy czym zasadnie przyjęto, że czynu tego dopuścił się w warunkach obrony koniecznej opisanej w art. 25 § 1 k.k. odpierając bezpośredni i bezprawny zamach J. B. na A. G. i w związku z tym na podstawie art. 25 § 1 k.k. oskarżonego uniewinniono.

Jako słuszne należało ocenić orzeczenie przez Sąd I instancji o zwrocie oskarżycielowi prywatnemu płyty CD znajdujące się na k. 68 i 102 a akt. Argumenty wskazane przez Sąd I instancji jako podstawa tych rozstrzygnięć zasługują na poparcie i nie ma potrzeby ponownego ich przywoływania, wystarczającym będzie zatem odesłanie do stosownego fragmentu pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Podsumowując – w uwzględnieniu wskazanych powyżej okoliczności, nie dopatrując się zarazem podstaw do dokonania jakichkolwiek zmian zaskarżonego orzeczenia czy też jego uchylecia, zwłaszcza nie stwierdzając okoliczności z art. 439 kpk lub art. 440 kpk nakazujących uchylene wyroku Sądu I instancji i to niezależnie od granic zaskarżenia, Sąd Odwoławczy utrzymał je w mocy.

Na podstawie § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2016 r., poz. 1668) zasądzono od oskarżyciela prywatnego J. B. na rzecz oskarżonego F. Z. (1) kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 i 3 kpk kosztami postępowania odwoławczego obciążając oskarżyciela prywatnego.

Przemysław Suszczewicz Sławomir Siwierski Sławomir Olejnik